

THEATER

**Φιλονικία | Γελοίως συγκρουόμενοι σε
μια αιώνια Εδέμ**

Ιανουάριος 12, 201

Συντάκτης: Γρυλλάκης Νίκος

Φιλονικία του Πιερ Ντε Μαριβώ στο Θέατρο

ΤΗ σκέψη που κάνει κανείς όταν αντικρίζει το σκηνικό περιβάλλον που έχει διαμορφώσει η **Ευαγγελία Κιρκινέ** στο σανίδι του Θεάτρου **Τ** είναι αυτόματη. Μεταφέρεται γρήγορα σε μια άλλη Εδέμ όπου δεν κυριαρχούν πια ο Αδάμ και η Εύα αλλά διαστρεβλωμένα είδωλα που άγονται και φέρονται από τις ίδιες τους τις ψευδαισθήσεις. Καθρέφτες που παραμορφώνουν και μάτια που τυφλώνονται μπροστά στο νέο ξεχνώντας την αξία του οικείου.

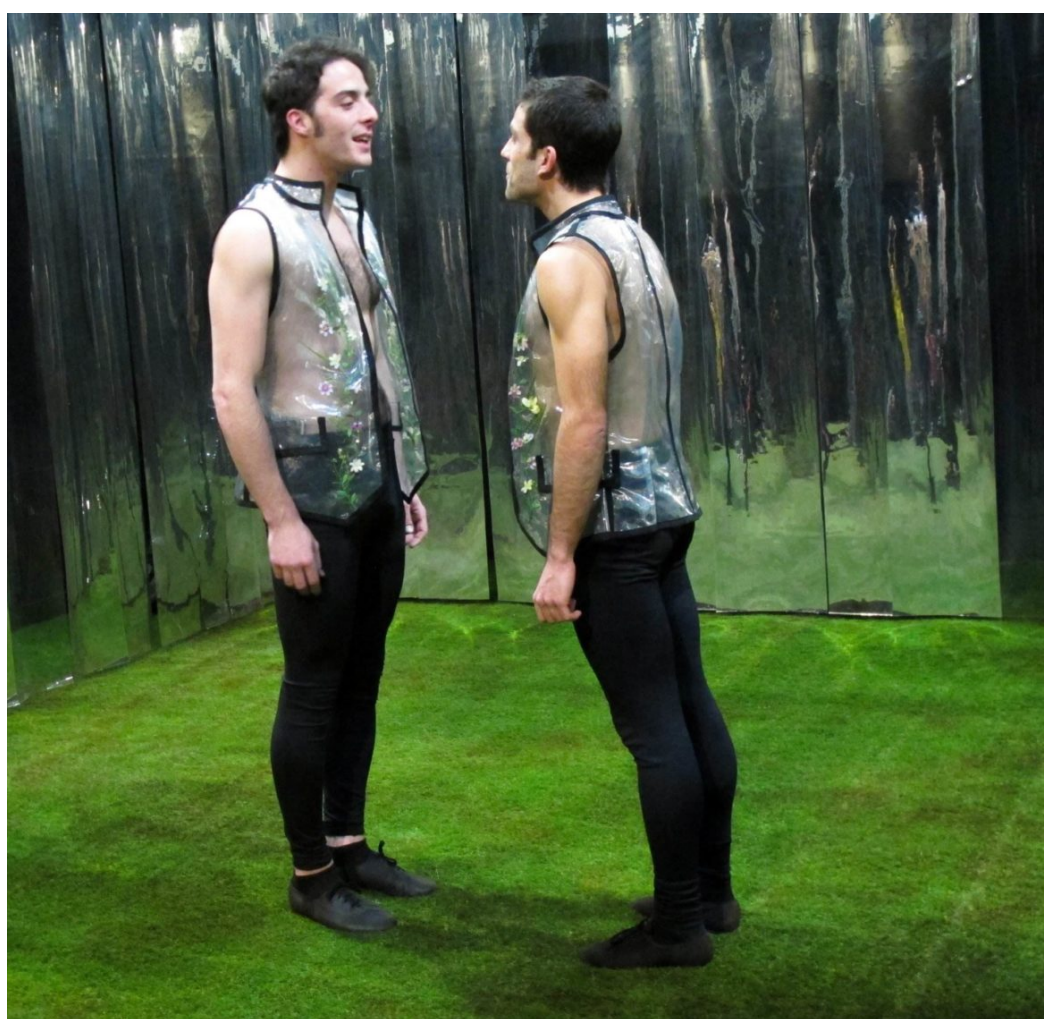
Φιλονικία η υβριδική

Ο Πάνος Δεληνικόπουλος αποφάσισε μετά τον Άκη Δήμου και το « Όσα η καρδιά μου στην καταιγίδα» να κατευθυνθεί σε νερά εντελώς διαφορετικά, σχεδόν αχαρτογράφητα αν αναλογιστεί κανείς ότι ο **Μαριβώ** δεν είναι και ο πλέον παιγμένος θεατρικός συγγραφέας, επιλέγοντας ένα πολύ ιδιαίτερό του έργο. Η «**Φιλονικία**» είναι ένα έργο μπάσταρδο, υβριδικό υφολογικά, καθώς δεν μπορεί να χαρακτηριστεί με ευκολία κωμωδία αλλά σίγουρα απέχει πολύ από το να χαρακτηριστεί και δράμα. Μια μυθολογική κωμωδία με στοιχεία σάτιρας που φλερτάρουν με τα όρια του γκροτέσκο και καλούν τον θεατή να παρατηρήσει το παράλογο της φύσης του και να το χλευάσει.

Αφουγκραζόμενοι το νέο: Πρωτόπλαστοι σε κόσμους πολλών ταχυτήτων

Η υπόθεση του έργου του Μαριβώ βρίσκει τέσσερα παιδιά, δύο αγόρια και δύο κορίτσια σχεδόν εγκλωβισμένα σε μια ου-τοπία να προσπαθούν να συμφιλιωθούν με κάθε τι νέο γύρω τους, να αφουγκράζονται τις πολλές ταχύτητες των κόσμων

που ενυπάρχουν στην πραγματικότητά τους και να καταπλακώνονται από αυτούς όταν φτάνει η στιγμή οι πολλαπλοί κόσμοι να συγκεραστούν. Γρήγορα οι ήρωες φεύγουν από την προστασία των δύο παιδαγωγών τους και έρχονται αντιμέτωποι με την απιστία που είναι και ο κεντρικός άξονας του Μαριβώ. Γύρω από την απιστία ο Μαριβώ χτίζει ένα έργο που μιλάει με αινίγματα δίνοντας αμφίσημες απαντήσεις που μόνο νέα αινίγματα γεννούν.

Πώς είσαι όταν κοιτάς μέσα στον

καθρέφτη; Ένα πράγμα που με γοητεύει σε αυτό το κείμενο είναι το παιχνίδι του καθρέφτη και πως φιλονικούν οι χαρακτήρες του έργου για το σε ποιον ανήκει το πιο ωραίο είδωλο μέσα στο γυαλί. Είναι σαν να θυμίζει στον θεατή ότι αυτό που βλέπει μέσα

στον καθρέφτη είναι μια εικόνα που στην πραγματικότητα μόνος του δημιουργεί και κανείς δεν του εγγυάται ότι την μοιράζεται απαραίτητα και με τους άλλους. Οι ήρωες τυφλώνονται από τη ματαιοδοξία τους και σαγηνεύονται από τα είδωλα των ίδιων αλλά και από τις ιδέες που έχουν για τους άλλους. Οι έρωτές τους γρήγορα γκρεμίζονται και τα σαθρά θεμέλια που έχουν θέσει στην επαφή τους με το άλλο φύλο αφήνουν γρήγορα τις σχέσεις να γίνουν βορά στην απιστία που τους καταβροχθίζει. Η κυριαρχία της εικόνας στο έργο του Μαριβώ αλλά και στην απόδοση του Δεληνικόπουλου είναι ίσως το πιο ουσιαστικό χαρακτηριστικό του όλου εγχειρήματος.

Η σύλληψη του Μαριβώ συναντά τη σύλληψη του Δεληνικόπουλου

Η σκηνοθεσία του Πάνου Δεληνικόπουλου ανέδειξε τα πιο ενδιαφέροντα στοιχεία του κειμένου και δημιούργησε μια παράσταση άρτια. Ο σκηνικός χώρος που δημιούργησε η Ευαγγελία Κιρκινέ νομίζω πως ήταν και ο πρωταγωνιστής της παράστασης. Η ιδέα με τον περιβάλλοντα χώρο στον οποίο αντικατοπρίζονταν – διαστρεβλωμένα – τα είδωλα των ηρώων, όπως ακριβώς και στους καθρέφτες αλλά και το πράσινο που παρέπεμπε σ' έναν Χαμένο Παράδεισο, σε μια Εδέμ, ήταν αυτά που κέντρισαν περισσότερο από καθετί άλλο το ενδιαφέρον και δικαίωσαν την επιλογή του κειμένου. Οι ερμηνείες σε γενικά πλαίσια ήταν αξιέπαινες, με τη μεταθεατρική φιγούρα που εισήγαγε τον θεατή στο έργο και αποφώνησε να ξεχωρίζει λόγω και της τολμηρότητας της προσέγγισης.

Τόλμη, έμπνευση, δημιουργικότητα, ευφυΐα Η παράσταση παρουσίασε μεγάλο ενδιαφέρον, αν και δεν θα τη χαρακτήριζε κανείς εύπεπτη και συνηθισμένη κωμωδία και με καθόλου εύπεπτη και συνηθισμένη προσέγγιση. Κείμενο ευφυές και ιδιαίτερο, σκηνοθεσία προσεγμένη και προσεκτική και μια σκηνογραφία διαμάντι δημιούργησαν την Εδέμ της απιστίας και της απώλειας στην οποία ο θεατής αναρωτιέται αν είναι ο εαυτός του αυτός που βλέπει μέσα στον καθρέφτη. Και το ερώτημα πάντα αναπάντητο. Την απιστία την γέννησε...ποιος;